

AFRODITE

KJÆRLIGHETENS GUDINNE

(Denne artikkelen har ikke vært publisert i papirutgaven av Ildsjelen.)

Tekst og foto: Per Henrik Gullfoss

gullfoss@hebb.no

Denne julen var jeg så heldig at jeg hadde mulighet til å søke litt julestemning. Trett av snø, vinter, ribbe, gaver og en følelse av at julen for meg hadde mistet alt sitt hellige innhold og opplevelse av høytid slo jeg følge med andre juletrøtte klimaflyktninger og reiste på en to ukers tur til varmere strøk. Skjebnen og de billigste restplassene gjorde at jeg havnet på Kypros, som i mytene er Afrodites fødested. Det var her hun skal ha steget opp av havet, reisende på et stort skjell iført Evas drakt.

MYTEN

Myten sier at Ouranos, himmelguden ble veldig forelsket i Gaia, jordgudinnen. De avlet utallige barn, bl.a. titanen Kronos (Saturn). Myten forteller videre at Ouranos var så misfornøyd med sine egne barn at han puttet dem tilbake i Gaias Mave (underverdenen). Barna var ikke særlig begeistret for denne skjebnen, og til slutt endte det med at en av de søte små, Kronos kastret sin far Ouranos og kastet testiklene i havet. Ut av testiklenes møte med havet fødes så Afrodite, kjærlighetens gudinne.

Greske myter er alltid fulle av incest, kastraksjoner og fader og modernord. Dette er kanskje metoden det menneskelige jeg en gang brukte for å prøve å forstå den grusomhet og kjærlighet som fantes blandet i naturen og livet. En annen måte å forstå denne myten på er at den spirituelle kreative energi og bevissthet (Ouranos), ble forelsket i form og opplevelsen av livet gjennom det fysiske (Gaia). Ut av dette møtet fødtes så Kronos, som er tiden og

rommets beskaffenhet. Den evige skapende kraft ble begrenset av tid og rom (Kronos) og kan slik sies å ha blitt kastret. I virkeligheten kan man vel si at den kosmiske bevissthet søkte å manifestere seg selv i form og slik oppleve seg selv innenfor en begrenset ramme (Kronos).

Men hvem er så Afrodite... skapt av testiklenes møte med havet?

KJÆRLIGHETEN

Etter å ha besøkt Afrodites tempel og stranden hvor hun skulle ha steget i land satte jeg meg til for å meditere på Afrodite. Det følgende er min opplevelse av hva Afrodite står for og i videre forstand en opplevelse av min egen natur.

Det første jeg opplever er å se er Afrodite som stiger opp av havet. Samtidig ser jeg for meg hele prosessen med livet som stiger fra havet og opp på land. Jeg opplever at Afrodite er kjærlighet som blir bevisst seg selv. Der havet er kjærlighet som bare er, uten å vite at det er, så er Afrodite kjærligheten som gjennom å ta bolig i form og tid, blir bevisst seg selv. Min neste sansning er at livet i form, alt liv som finnes i tid og form er nettopp dette. Kjærlighet i ferd med å bli bevisst seg selv. Jeg fylles også selv av denne følelsen, av å være kjærlighet i ferd med å bli bevisst seg selv. Jeg opplever å være en del av et uendelig kretsløp. Kjærlighet som stiger opp av ubevissthetens hav og blir bevisst seg selv.

Jeg opplever at Afrodite er kjærlighet som blir bevisst seg selv. Der havet er kjærlighet som bare er, uten å vite at det er, så er Afrodite kjærligheten som gjennom å ta bolig i form og tid, blir bevisst seg selv.

Jo mer kjærlighet blir bevisst seg selv, jo mer fødes ny kjærlighet ut av ubevissthetens hav. Dette blir på en måte livets uendelige sirkel. Kjærlighet som blir bevisst seg selv og dermed skaper mer kjærlighet, slik at kjærlighet og bevissthet blir uendelig voksende størrelser, mot stadig mer kjærlighet som blir bevisst seg selv. Jeg fylles også med en underlig følelse av at uansett hva og hvem jeg tror jeg er, så er jeg i essensen Kjærlighet i ferd med å bli bevisst seg selv. Min egen kropp, personlighet, ønsker og behov blir intet annet enn et redskap for denne prosessen. Akkurat her og akkurat nå er jeg en av de veiene kjærlighet bruker til å oppleve og utfolde seg selv. Jeg må smile, fordi mitt vanlige behov for å bli kjærlighet, leve i kjærlighet, gi kjærlighet og oppleve kjærlighet blir absurd. Omtrent som å sitte og prøve å bli en kropp, når jeg allerede er her i kropp. Afrodite er et bilde og en myte som forteller meg akkurat her og nå at jeg ER kjærlighet. At jeg er intet annet enn kjærlighet, og at det å prøve å søke etter kjærlighet er komisk underholdende. Om jeg får kjærlighet eller gir kjærlighet blir uten betydning, når kjærlighet er det jeg er. Og jeg får videre opplevelsen av at alt jeg er og gjør kommer fra denne essensen av å være kjærlighet som oppdager seg selv. Om jeg røyker og drikker, er et offer eller en volds mann, så stiger dette ut av at jeg i min essens er kjærlighet i ferd med å oppdage seg selv. Når jeg slutter å elske å røyke, slutter å elske å være et offer, slutter å elske å undertrykke andre, så vil jeg automatisk slutte, fordi jeg har oppdaget denne siden av hva jeg er. Perspektivet på hvem jeg er og hva jeg holder på med forrykkes fra min vanlige forståelse av at jeg ikke alltid gjør det jeg elsker, eller ikke gjør det jeg gjør med kjærlighet, til den enkle forståelsen av at selv når jeg gjør noe med motvilje, ubehag og irritasjon, så skjer det fordi jeg simpelt hen elsker motviljen, ubehaget og irritasjonen. Og dypere under ligger denne følelsen av at det er ingen mening i å søke etter, strebe mot eller

lengte til kjærlighet. Fordi jeg ikke er meg som har kjærlighet. Men kjærlighet som i akkurat denne tid og form har tatt skikkelsen som meg, for å bli bevisst seg selv. Så alt jeg trenger å gjøre for å ære Afrodite og bli ett med hennes vesen, er å akseptere at jeg allerede er kjærlighet og intet annet enn kjærlighet i ferd med å bli bevisst seg selv. Og jo mer bevisst jeg blir at jeg er kjærlighet, jo mer kjærlighet stiger frem av ubevissthetens hav i mitt indre... og når jeg blir bevisst at alt det som stiger frem er kjærlighet... stiger det mer kjærlighet opp... i en uendelig spiral av kjærlighet som vokser og vokser...